

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki (sprawozdawca)

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania J. C.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie

o emeryturę wojskową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 11 lipca 2023 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 362/20,

1. oddala skargę kasacyjną,

2. zasądza od J. C. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych, zero groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[mc]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 10 listopada 2021 r., III AUa 362/20, oddalił apelację odwołującego się J.C. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 stycznia 2020 r., XIII U 586/19, którym to wyrokiem wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie z dnia 25 maja 2016 r., nr [...], w części zawieszenia emerytury i wypłatę odsetek przekazano do rozpoznania organowi rentowemu celem wydania decyzji oraz oddalono odwołanie w pozostałym zakresie.

W sprawie tej ustalono, że odwołujący od 17 czerwca 1985 r. do 4 kwietnia 2016 r. pełnił zawodową służbę wojskową, w czasie której zajmował stanowisko Prokuratora w Naczelnej Prokuraturze Wojskowej. Z dniem 4 kwietnia 2016 r. nastąpiła zmiana przepisów, w związku z czym zniesiono wojskowe jednostki organizacyjne prokuratury oraz utworzono stanowiska prokuratorów do spraw wojskowych w działach do spraw wojskowych właściwych Prokuratur Rejonowych, wydziałach do spraw wojskowych właściwych Prokuratur Okręgowych w Departamencie do Spraw Wojskowych Prokuratury Krajowej. Po tej zmianie, decyzją Ministra Obrony Narodowej z 4 kwietnia 2016 r., odwołujący jako żołnierz zawodowy został zwolniony z zajmowanego stanowiska służbowego w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury i pełnił zawodową służbę wojskową w instytucjach cywilnych - powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

Następnego dnia, tj. 5 kwietnia 2016 r., w budynku byłej Naczelnej Prokuratury Wojskowej pojawił się szef kadr Prokuratury Generalnej i wręczył odwołującemu dokumenty Prokuratora Generalnego. Zgodnie z treścią tych dokumentów, na podstawie art. 36 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 178, dalej jako ustawa wprowadzająca) odwołujący został przeniesiony na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w X.. z zachowaniem tytułu prokuratora byłej Naczelnej Prokuratury Wojskowej oraz prawa do wynagrodzenia na dotychczas zajmowanym stanowisku. Jednocześnie w związku z ukończeniem 60. roku życia, odwołujący decyzją Prokuratora Generalnego z 28 kwietnia 2016 r. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem 4 kwietnia 2016 r.

Z uwagi na zapisy ustawowe gwarantujące zachowanie uposażenia, odwołujący podjął decyzję o dalszej pracy. Do 20 kwietnia 2016 r. odwołującemu ani żadnemu ze współpracowników nie zlecano żadnych spraw. Dopiero pismem z 22 kwietnia 2016 r. Prokurator Okręgowy w X. na podstawie § 56 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1115), skierował odwołującego z dniem 4 kwietnia 2016 r. do wykonywania czynności służbowych w Wydziale do spraw Wojskowych w Prokuraturze Okręgowej w X. I tak odwołujący od 4 kwietnia 2016 r. do 7 stycznia 2018 r. był zatrudniony w Prokuraturze Okręgowej w X. w Wydziale do spraw Wojskowych i miał zachowany tytuł prokuratora byłej Naczelnej Prokuratury Wojskowej, w pełnym wymiarze czasu pracy oraz prawa do wynagrodzenia na dotychczas zajmowanym stanowisku.

W czasie pracy w Prokuraturze Okręgowej w X. decyzją z 18 maja 2016 r. organ rentowy ustalił odwołującemu prawo do świadczenia pieniężnego przysługującego przez okres jednego roku po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej w okresie od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. w wysokości 25.054,50 zł miesięcznie. Natomiast decyzją z 25 maja 2016 r. organ rentowy przyznał odwołującemu emeryturę wojskową od 5 kwietnia 2016 r. w wysokości 20.356,79 zł. Jednocześnie wskazano, że w myśl art. 128 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1360 ze zm., dalej jako Prawo o prokuraturze), prawo do emerytury od 5 kwietnia 2016 r. ulega zawieszeniu w związku z pozostawaniem na stanowisku prokuratora w Wydziale do spraw wojskowych w Prokuraturze Okręgowej.

Okres od którego organ zawiesił wypłatę emerytury pokrywa się z zawieszeniem realizacji prawa do świadczenia emerytalnego od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r.

Z dniem 8 stycznia 2018 r. odwołujący jako prokurator Prokuratury Okręgowej przeszedł w stan spoczynku. Od dnia następnego, tj. 9 stycznia 2018 r., odwołujący wniósł o wznowienie wypłaty emerytury wojskowej od 8 stycznia 2018 r. i wskazał, że należne świadczenie, stosownie do art. 128 § 3 Prawa o prokuraturze zamierza pobierać w formie emerytury wojskowej. Do wniosku załączył świadectwo pracy. Na

tę okoliczność, po rozpoznaniu ww. wniosku organ rentowy decyzją z 18 stycznia 2018 r. ustalił odwołującemu wysokość emerytury wojskowej od 8 stycznia 2018 r. w kwocie 20.466,36 zł i dokonano jej wypłaty.

W dniu 16 listopada 2018 r. odwołujący wniósł o zmianę decyzji z 25 maja 2016 r. przyznającej emeryturę wojskową w części dotyczącej zawieszenia od 5 kwietnia 2016 r. prawa do emerytury wojskowej na podstawie art. 128 § 2 Prawa o Prokuraturze poprzez jej uchylenie w tym zakresie wobec tego, że decyzja ta w części dotyczącej rozstrzygnięcia o zawieszeniu od 5 kwietnia 2016 r. prawa do emerytury wojskowej dotknięta jest wadą z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jako wydana bez podstawy prawnej. Ponadto, odwołujący wniósł o wypłatę należnej emerytury za okres od 30 kwietnia 2017 r. do 8 stycznia 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wymagalności należności za każdy miesiąc niewypłaconej emerytury wojskowej do dnia zapłaty.

Kontestowaną decyzją z 8 stycznia 2019 r. nr EWU [...] Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie odmówił odwołującemu wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej zmiany decyzji z 25 maja 2016 r. o przyznaniu emerytury wojskowej w części dotyczącej zawieszenia od 5 kwietnia 2016 r. prawa do emerytury wojskowej oraz wypłaty emerytury wojskowej za okres od 30 kwietnia 2017 r. do 8 stycznia 2018 r.

Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny, uznały odwołanie za nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd drugiej instancji przypomniał, że art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przekazania organowi rentowemu nowego żądania ubezpieczonego, w sytuacji gdy nie zostało ono dotychczas rozpoznane przez organ rentowy, przy czym przez rozpoznanie żądania rozumie się wydanie stosownej decyzji przez uprawniony do tego organ. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie decyzji przez organ warunkuje rozpoznanie od niej odwołania przez sąd powszechny. Wynika to z powszechnie akceptowanego w orzecznictwie poglądu, zgodnie z którym zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu do sądu, gdyż sąd rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych

zakresem samego odwołania oraz treścią zaskarżonej decyzji. Sąd wskazał, że zaskarżona w tym postępowaniu decyzja nie dotyczyła kwestii ewentualnej nieważności decyzji z dnia 25 maja 2015 r. w rozumieniu art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a., ale odmowy wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej niniejszej decyzji w trybie art. 32 ustawy zaopatrzeniowej. Organ rentowy, a następnie też Sąd badał, czy w sprawie wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 32 tej ustawy, a to przykładowo: nowe dowody lub okoliczności faktyczne, ewentualnie czy decyzja została wydana np. z naruszeniem przepisów ustawy, w tym na skutek błędu organu emerytalnego lub na podstawie błędnie wystawionych dokumentów innego organu. Sąd Apelacyjny przyznał, że kwestia ta nie wybrzmiała wystarczająco w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji, jednakże treść przytoczonych w nim przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 128 Prawa o prokuraturze, ewidentnie wskazywała, że Sąd Okręgowy zbadał powyższe przesłanki.

Sąd Apelacyjny zaakcentował, że organ rentowy wydając decyzję z 25 maja 2016 r. oparł ją na wyraźnej podstawie prawnej, a to na treści art. 128 Prawa o prokuraturze. Zgodnie z art. 128 § 1 tej ustawy w przypadku zwolnienia prokuratora do spraw wojskowych, będącego żołnierzem zawodowym, z zawodowej służby wojskowej pozostaje on na stanowisku prokuratora w danej jednostce organizacyjnej prokuratury niezależnie od liczby stanowisk prokuratorskich w tej jednostce. Jednocześnie, prawo do emerytury lub renty wojskowej ulega zawieszeniu, jeżeli osoba, o której mowa w § 1, po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej pozostaje na stanowisku prokuratorskim (§ 2 art. 128 ustawy).

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego Sąd Apelacyjny stwierdził, że odwołujący pełnił zawodową służbę wojskową do 4 kwietnia 2016 r. i jednocześnie pełniąc tę służbę zajmował stanowisko Prokuratora w Naczelnej Prokuraturze Wojskowej, co oznacza, że wyczerpane zostały przesłanki z § 1 art. 128 Prawa o Prokuraturze. Odwołujący wywodził, że skoro z dniem 4 kwietnia 2016 r., z mocy prawa został zwolniony z zawodowej służby wojskowej (ukończył 60 lat), jako Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej, to przepisy Prawa o Prokuraturze nie miały do niego zastosowania, a miała zastosowanie „stara ustawa” z dnia 20 czerwca 1985 r. Przepisy starej ustawy, a w szczególności jej art. 62a ust. 4, który wskazywał wprost, że Prokurator wojskowej jednostki organizacyjnej prokuratury, będący

oficerem, przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 67. roku życia, a w konsekwencji, wobec uchylenia „starej ustawy” i niewprowadzenia przez ustawodawcę żadnych przepisów szczególnych wobec uregulowania zawartego w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, z dniem 4 kwietnia 2016 r. z mocy prawa został zwolniony z zawodowej służby wojskowej, bowiem w tym dniu miał już ukończone 60 lat. Zdaniem Sądu drugiej instancji, o ile należało zaakceptować te wywody do chwili, do której obowiązywały regulacje starej ustawy o Prokuraturze, albowiem to właśnie na ich podstawie odwołujący się mógł dalej posiadać status „czynnego żołnierza zawodowego” (a nie status emeryta wojskowego), pomimo ukończenia 60 lat, o tyle status odwołującego uległ zmianie i to właśnie z mocy prawa z dniem 4 kwietnia 2016 r. Z tym dniem wobec wprowadzenia przepisów nowej ustawy Prawo o Prokuraturze, a przede wszystkim wobec likwidacji struktur prokuratur wojskowych, w tym Naczelnej Prokuratury Wojskowej, odpadła przyczyna, dla której odwołujący miał wcześniej status żołnierza zawodowego. Nie oznaczało to przyznania racji odwołującemu, albowiem nie może on zakwestionować, że w dacie zwolnienia go jako prokuratora do spraw wojskowych był żołnierzem zawodowym (taki przymiot na gruncie starej ustawy był obligatoryjny) i wyłącznie z tych powodów ustawodawca zagwarantował mu, zgodnie zresztą z wyborem samego skarżącego, pozostanie na stanowisku prokuratora, z zachowaniem dotychczasowego uposażenia. Skoro zatem odwołujący, po zwolnieniu go z zawodowej służby wojskowej, pozostał na stanowisku prokuratorskim, zgodnie z własnym wyborem, to w ocenie Sądu odwoławczego jego prawo do emerytury wojskowej uległo zawieszeniu.

Sąd podkreślił także, że zgodnie z treścią art. 128 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze, koreluje przepis art. 44 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, który przewiduje, że wypłatę emerytury lub renty, wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. Do tych okoliczności, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zaliczyć również należało sytuację opisaną w art. 128 prawa o prokuraturze.

Sąd Apelacyjny w pełni zgodził się ze stanowiskiem wojskowego organu emerytalnego, zgodnie z którym odwołujący w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, jednocześnie rozpoczął obowiązki służbowe na stanowisku prokuratora

do spraw wojskowych w Prokuraturze Okręgowej w X. Okoliczność ta determinowała prawidłowość zastosowania wobec odwołującego art. 128 prawa o prokuraturze.

W skardze kasacyjnej odwołujący zarzucił naruszenie prawa procesowego: (-) art. 387 § 2¹ pkt 2 oraz art. 327¹ § 1 ust. 1 i 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, a w szczególności do zarzutu naruszenia: art. 327¹ § 1 ust. 1 i 2 k.p.c. w zakresie w jakim zarzucono, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił z jakiej podstawy prawnej i faktycznej wywodzi fakt pełnienia przez skarżącego w dniu 4 kwietnia 2016 r. funkcji prokuratora do spraw wojskowych; (-) art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przez zastosowanie, podczas gdy przepis ten znajduje zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy ubezpieczony w odwołaniu od decyzji rentowej zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane w decyzji rentowej, a w odwołaniu od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie z 8 stycznia 2019 r., EWU [...], odwołujący nie zgłosił żadnego nowego żądania skutkiem czego brak było podstaw do zastosowania powołanego przepisu. Dodatkowo wskazał na naruszenie prawa materialnego: (-) art. 33 i 36 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. ustawy wprowadzającej oraz art. 128 § 1 i 2 i art. 44 § 2 Prawa o prokuraturze, przez błędną wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie, że od 4 kwietnia 2016 r. skarżący pełnił funkcję prokuratora do spraw wojskowych i tym samym istniały podstawy do zastosowania art. 128 § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, podczas gdy skarżący nie pełnił tej funkcji ani przed zwolnieniem ze służby wojskowej, ani w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, ani w późniejszym czasie; (-) art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 2528 ze zm., dalej jako ustaw zaopatrzeniowa) przez zastosowanie w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny uznał, że skarżący domagał się podjęcia wypłaty emerytury wojskowej w sytuacji jej zawieszenia prawomocną decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie z 25 maja 2016 r. na podstawie art. 128 ust. 2 prawa o prokuraturze; (-) art. 45 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej przez niezastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że nie ustała przyczyna powodująca wstrzymanie wypłaty emerytury wojskowej, zawieszanej na czas pobierania świadczenia pieniężnego przysługującego przez okres jednego roku po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej nieprzyjęcie oraz o zasądzenie od odwołującego się na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się niezasadna.

Według art. 183 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.), Sąd Najwyższy sprawuje nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania. Stosownie natomiast do art. 1 ust. 1 lit. a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1093 ze zm.), Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowniczej, powołanym do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne. Sąd Najwyższy powołany jest do wymierzania sprawiedliwości, a jednocześnie jego główne, szczegółowsze zadanie polega na sprawowaniu nadzoru judykacyjnego nad wszystkimi sądami niższej instancji (powszechnymi i wojskowymi), to choć Konstytucja RP nie wysławia jako osobnej powinności tego Sądu obowiązku zapewnienia jednolitości orzecznictwa sądowego, należy uznać, że obowiązek taki w tej Konstytucji jest zawarty i wynika z zasady, że Sąd Najwyższy powołany jest do wymierzania sprawiedliwości i jednocześnie dokonuje tego przez sprawowanie nadzoru nad sądami powszechnymi i wojskowymi w zakresie orzecznictwa (W. Sanetra, Jednolitość orzecznictwa jako wartość sądowego stosowania prawa i rola Sądu Najwyższego w jej zapewnieniu, PS 2013, nr 7-8, s. 9-29). Sąd Najwyższy nie jest sądem faktów, a jest sądem prawa. Nie jest również sądem trzeciej (III) instancji. Fakty w postępowaniu kasacyjnym nie

podlegają badaniu, a stan faktyczny ustalony przez sąd jest dla Sądu Najwyższego wiążący. Konstruowanie zatem twierdzeń o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z odwołaniem się do sfery faktów jest w równym stopniu niedopuszczalne jak konstruowanie podstaw skargi przez podnoszenie zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2019 r., IV CSK 184/19, LEX nr 2775625). Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa - sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji) - który rozpoznając skargę kasacyjną w granicach jej podstaw jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 17/08, LEX nr 491454). W rozpoznawanej sprawie fakty i dowody były poddane osądowi obydwu Sądów powszechnych, a ich omówienie znajduje się w uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia, natomiast zadaniem Sądu Najwyższego w rozpoznawanej sprawie jest kontrola zgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Należy przypomnieć, że Skarżący oparł skargę kasacyjną na zarzutach naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego, wywodząc stąd kilka przesłanek skargi kasacyjnej. Oprócz przesłanki dotyczącej potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a więc art. 128 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1360) i art. 44 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1452), Skarżący wywodził przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W tym zakresie należy wskazać, że to, co należy do istotnego zagadnienia prawnego (uniwersalnej kwestii prawnej), nie należy do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (oceny prawa w konkretnym sporze). Oczywista zasadność skargi wyklucza istotne zagadnienie prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., II PK 224/18, LEX nr 3220810).

W wyniku natomiast kontroli zgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia okazało się, że jest ono zgodne z prawem.

W pierwszej kolejności nietrafny jest zarzut sformułowany w oparciu o naruszenie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. w odniesieniu do wnioskowanego stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego z dnia 25 maja 2016 r., nr [...] w części zawieszenia emerytury i wypłaty odsetek, gdyż decyzja będąca przedmiotem odwołania Skarżącego w postępowaniu przed Sądem I instancji, nie zawierała rozstrzygnięcia w tym zakresie. Sąd tamten bowiem tę częściową kwestię przekazał do rozpoznania organowi rentowemu, zaś orzekł w pozostałym zakresie. Zgodnie bowiem z orzecnictwem, przedmiotem postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest co do zasady kontrola decyzji organu rentowego według stanu rzeczy z chwili jej wydania. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Zatem kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lutego 2021 r., I USK 85/21, LEX nr 3119744).

Odnosząc się natomiast do kluczowych w rozpoznawanej sprawie zarzutów naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów to należy stwierdzić, że są one bezzasadne.

Zgodnie z art. 33 i art. 36 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze, z dniem zniesienia wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury,

prokuratorzy dotychczasowych wojskowych prokuratur garnizonowych stają się prokuratorami prokuratur rejonowych, w których utworzono działy do spraw wojskowych. Prokurator Generalny przenosi prokuratorów Prokuratury Generalnej oraz prokuratorów Naczelnej Prokuratury Wojskowej, których nie powołał do Prokuratury Krajowej, na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury z zachowaniem tytułu "prokuratora byłej Prokuratury Generalnej" lub "prokuratora byłej Naczelnej Prokuratury Wojskowej" oraz prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku, kierując się przy tym ich dotychczasowym miejscem zamieszkania lub miejscem pracy. Przy wykonywaniu czynności służbowych prokurator dotychczasowej Prokuratury Generalnej oraz prokurator dotychczasowej Naczelnej Prokuratury Wojskowej posługują się wyłącznie tytułem prokuratora związanym z aktualnie zajmowanym stanowiskiem służbowym. Wynagrodzenie prokuratora Prokuratury Generalnej oraz uposażenie prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej, którzy zostali przeniesieni na inne stanowisko służbowe w związku ze zmianą ustroju prokuratury, jest waloryzowane w terminach i w wysokości odpowiadających zmianom wynagrodzenia prokuratora Prokuratury Krajowej. Natomiast zgodnie z art. 128 § 1 i § 2 Prawa o prokuraturze, w przypadku zwolnienia prokuratora do spraw wojskowych, będącego żołnierzem zawodowym, z zawodowej służby wojskowej pozostaje on na stanowisku prokuratora w danej jednostce organizacyjnej prokuratury niezależnie od liczby stanowisk prokuratorских w tej jednostce. Prawo do emerytury lub renty wojskowej ulega zawieszeniu, jeżeli osoba, o której mowa wyżej, po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej pozostaje na stanowisku prokuratorским.

Ponadto, stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 2528 ze zm.), decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli: zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia. Natomiast zgodnie z art. 45 ust. 1 tejże samej ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej

wstrzymanie wypłaty świadczeń wypłatę wznowia się od miesiąca, w którym ustała ta przyczyna, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu. Natomiast według art. 83 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 536), żołnierz zawodowy pełniący zawodową służbę wojskową przez okres całego roku kalendarzowego nabywa prawo do dodatkowego uposażenia rocznego w wysokości 1/12 uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym otrzymanego w roku kalendarzowym, za który dodatkowe uposażenie roczne przysługuje.

Skarżący do dnia 4 kwietnia 2016 r. pełnił zawodową służbę wojskową, zajmując stanowisko Prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej, a więc stanowisko do spraw wojskowych. Z upływem dnia 4 kwietnia 2016 r., a więc od dnia 5 kwietnia 2016 r. Skarżący nie pełnił już zawodowej służby wojskowej. Od tego również dnia Skarżący wykonywał czynności służbowe w Wydziale do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w X. aż do dnia 8 stycznia 2018 r. Następnie od dnia 9 stycznia 2018 r. Skarżący przeszedł w stan spoczynku. Od 1 maja 2016 do 30 kwietnia 2017 r. Skarżącemu przysługiwało roczne świadczenie pieniężne po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej. Natomiast przyznana Skarżącemu emerytura wojskowa od dnia 5 kwietnia 2016 r. została zawieszona od tego samego dnia, z uwagi na pozostawanie Skarżącego na stanowisku prokuratora do spraw wojskowych w prokuraturze okręgowej.

Sporną kwestią w rozpoznawanej sprawie jest prawo skarżącego do emerytury wojskowej, której wypłata została zawieszona od 5 kwietnia 2016 r. oraz kwestia prawa do emerytury wojskowej od dnia 30 kwietnia 2017 r. do dnia 8 stycznia 2018 r.

Rozpoznając powyższą kwestię sporną, nie ulega wątpliwości, że biorąc pod uwagę art. 128 § 1 i § 2 prawa o prokuraturze, skarżący jako prokurator do spraw wojskowych został z dniem 4 kwietnia 2016 r. zwolniony z zawodowej służby wojskowej, ale po tej dacie pozostał na stanowisku prokuratora w określonej (danej) jednostce organizacyjnej prokuratury (po reformie). W związku z tym, prawo do emerytury uległo zawieszeniu, bowiem Skarżący po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej pozostał na stanowisku prokuratorskim. Przepis § 2 art. 128 ustawy prawo

o prokuraturze nie wymienia konkretnej prokuratury ani jej zadań, stanowi jedynie o stanowisku prokuratorskim, które skarżący opuścił dopiero z dniem 8 stycznia 2018 r. Na tejże samej zasadzie Skarżącemu nie mogło od dnia 30 kwietnia 2017 r. do dnia 8 stycznia 2018 r. przysługiwać tzw. „odwieszenie” emerytury wojskowej (po zakończeniu wypłaty rocznego świadczenia pieniężnego), ponieważ skarżący również po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej pozostał na stanowisku prokuratorskim. Komentowany przepis zabezpiecza interesy prokuratora do spraw wojskowych, który będąc żołnierzem zawodowym, zostaje zwolniony ze służby wojskowej. Nie wnikając w powody takiej decyzji, ustawodawca słusznie zapewnił takiemu prokuratorowi pozostanie w służbie prokuratorskiej, niezależnie od obciążenia etatowego. Zresztą nie ma to chyba znaczenia, ponieważ nadal może przecież zajmować się sprawami wojskowymi. Ponadto przepis rozwiązał również pozornie zachodzący konflikt uprawnień. Mianowicie w razie nabycia prawa do emerytury lub renty wojskowej przez prokuratora, który nadal pozostaje w służbie prokuratorskiej, wymienione świadczenia ulegają zawieszeniu. Natomiast po przejściu w stan spoczynku ma prawo do wyboru świadczenia, które jest dla niego najbardziej korzystne. Jest to sprawiedliwe rozwiązanie (por. A. Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny [w:] A. Kiełtyka, W. Kotowski, A. Ważny, Prawo o prokuraturze. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, art. 128). Ponadto, pozostawanie prokuratora do spraw wojskowych na stanowisku prokuratorskim po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej stanowi przyczynę zawieszenia prawa do emerytury wojskowej, o której mowa w art. 45 ust. 1 ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin i w art. 128 § 2 ustawy z 2016 r. Prawo o prokuraturze (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2022 r., III USKP 103/21, LEX nr 3394799). Zgodność z prawem zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego została zatem sprawdzona i potwierdzona niniejszym orzeczeniem.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., zaś o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[mc]

[ał]

